

DAN BROWN



ΚΩΔΙΚΑΣ *Da Vinci*



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE DA VINCI CODE

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Νέα Υόρκη 2003

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κώδικας Da Vinci**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Henry Steadman (www.henrysteadman.com)

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Dan Brown, 2003

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Getty Images & www.henrysteadman.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2004

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-01-0437-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfoosi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

DAN BROWN

ΚΩΔΙΚΑΣ *Da Vinci*



Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρουξής



ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΛΑΪΘ... ΞΑΝΑ.
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΠΟΤΕ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το Κοινό της Σιών είναι μια μυστική οργάνωση που ιδρύθηκε το 1099. Το 1975, η Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού ανακάλυψε ορισμένες περγαμινές, γνωστές ως *Les Dossiers Secrets* (*Οι Μυστικοί Φάκελοι*), οι οποίες αποκάλυπταν τα ονόματα πολλών μελών του Κοινού της Σιών. Ανάμεσά τους ήταν ο σερ Ισαάκ Νιούτον, ο Μποτιτσέλι, ο Βικτόρ Ουγκό και ο Λενάρντο Ντα Βίντσι.

Το Opus Dei είναι μια οργάνωση ιερωμένων του Βατικανού με βαθιά αφοσίωση στον Καθολικισμό, η οποία αποτέλεσε θέμα πρόσφατης διαμάχης όταν κατηγορήθηκε για πλύση εγκεφάλου, τακτικές εξαναγκασμού των μελών της και για την εφαρμογή μιας επικίνδυνης πρακτικής που ονομάζεται «σωματικός εξαγνισμός». Το Opus Dei πρόσφατα ολοκλήρωσε την κατασκευή ενός κτιρίου 47 εκατομμυρίων δολαρίων στη λεωφόρο Λέξινγκτον 243 στη Νέα Υόρκη, όπου θα στεγαστεί το αρχηγείο της στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Όλες οι περιγραφές του βιβλίου που αφορούν έργα τέχνης, αρχιτεκτονική, έγγραφα και μυστικές τελετές είναι ακριβείς.

Πρόλογος

**Μουσείο Λούβρου, Παρίσι
10:46 μ.μ.**

Ο εβδομηνταεξάχρονος Ζακ Σονιέρ, φημισμένος έφορος του μουσείου του Λούβρου, πέρασε με κλονισμένα βήματα την αψιδωτή είσοδο και μπήκε στη Μεγάλη Στοά του μουσείου. Όρμησε στον κοντινότερο πίνακα που είδε, έναν Καραβάτζο, άρπαξε την επίχρωση κορνίζα, και την τράβηξε με δύναμη, μέχρι που κατέβασε το έργο από τον τοίχο και βρέθηκε σωριασμένος ανάσκελα στο πάτωμα με τον πίνακα από πάνω του.

Αμέσως έγινε αυτό που περίμενε. Μια σιδερένια καγκελόπορτα έπεσε βροντώντας κάπου κοντά του, κλείνοντας την είσοδο προς την αίθουσα. Το ξύλινο πάτωμα τραντάχτηκε. Κάπου μακριά άρχισε να χτυπά ένας συναγεραμός.

Ο έφορος έμεινε ακίνητος για μια στιγμή. Αγκομαχώντας, έκανε έναν απολογισμό της κατάστασης. *Είμαι ακόμη ζωντανός.* Βγήκε κάτω από τον πίνακα και κοίταξε στην τεράστια αίθουσα, αναζητώντας κάποιο μέρος για να κρυφτεί.

Ακούστηκε μια φωνή, τρομερά κοντά του. «Μην κινείσαι!».

Ο έφορος πάγωσε εκεί που ήταν πεσμένος στα τέσσερα στο πάτωμα. Γύρισε αργά το κεφάλι.

Μόλις πέντε μέτρα μακριά, έξω από την καγκελόπορτα που είχε σφραγίσει την αίθουσα, είδε την πελώρια σιλουέτα του διώκτη του να τον κοιτάζει μέσα από τα κάγκελα. Ήταν ψηλός, με φαρδιές πλάτες, κατάχλωμο δέρμα και αραιά λευκά μαλλιά. Οι ίριδες

των ματιών του ήταν ροζ, με σκούρες κόκκινες κόρες – ήταν αλμπίνος. Έβγαλε ένα πιστόλι από την τσέπη του και σημάδεψε τον έφορο μέσα από τα κάγκελα. «Δεν έπρεπε να το βάλεις στα πόδια». Είχε μια παράξενη προφορά που δεν ήταν εύκολο να εντοπίσεις την προέλευσή της. «Και τώρα πες μου πού είναι».

«Σου είπα ήδη», τραύλισε ο έφορος, γονατισμένος ακόμη και ανυπεράσπιστος στο πάτωμα. «Δεν καταλαβαίνω τι λες!»

«Λες ψέματα». Ο αλμπίνος τον κοίταζε εντελώς ακίνητος, με τα ανατριχιαστικά μάτια του να γυαλίζουν. «Εσύ και οι αδελφοί σου έχετε κάτι που δεν είναι δικό σας».

Ο έφορος αισθάνθηκε ένα κύμα αδρεναλίνης. *Πώς είναι δυνατόν να το ξέρει αυτό;*

«Απόψε θα επιστρέψει στα χέρια των νόμιμων φυλάκων του. Πες μου πού είναι κρυμμένο και θα ζήσεις». Σημάδεψε τον έφορο στο κεφάλι. «Είσαι πρόθυμος να πεθάνεις γι' αυτό το μυστικό;»

Ο Σονιέρ δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Ο διώκτης του έγερσε το κεφάλι στο πλάι, συνεχίζοντας να τον σημαδεύει.

Ο Σονιέρ σήκωσε τα χέρια. «Περίμενε», είπε αργά. «Θα σου πω αυτό που θέλεις να μάθεις». Ο έφορος είπε προσεκτικά μερικές λέξεις. Ήταν ένα ψέμα που το είχε προβάρει πολλές φορές... και κάθε φορά προσευχόταν να μη χρειαστεί να το χρησιμοποιήσει.

Ο διώκτης του χαμογέλασε ικανοποιημένος. «Ναι. Αυτό ακριβώς μου είπαν και οι άλλοι».

Ο Σονιέρ σοκαρίστηκε. *Οι άλλοι;*

«Τους βρήκα κι αυτούς», είπε ο διώκτης του. «Και τους τρεις. Μου είπαν κι αυτοί το ίδιο πράγμα».

Δεν είναι δυνατόν! Η πραγματική ταυτότητα του εφόρου, καθώς και οι ταυτότητες των τριών *sénéchaux** ήταν σχεδόν εξίσου ιερές με το αρχαίο μυστικό που προστάτευαν. Ο Σονιέρ συνειδητοποίησε ότι οι τρεις *sénéchaux*, ακολουθώντας αυστηρά τη διαδικασία, είχαν πει το ίδιο ψέμα πριν τον θάνατό τους. Ήταν μέγρος του πρωτοκόλλου.

* Οικονόμος, αξιωματούχος της αυλής των ευγενών τον Μεσαίωνα. (Σ.τ.Μ.)

Ο διώκτης τον σημάδεψε πάλι. «Όταν πεθάνεις, θα είμαι ο μόνος που γνωρίζει την αλήθεια».

Η αλήθεια. Ο έφορος συνειδητοποίησε ξαφνικά το πιο φρικτό σε αυτή την κατάσταση. *Αν πεθάνω, η αλήθεια θα χαθεί για πάντα.* Ενστικτωδώς, όρμησε μπροστά σε μια προσπάθεια να βρει κάπου να καλυφθεί.

Το πιστόλι βρόντηξε και ο έφορος αισθάνθηκε ένα αφόρητο κάψιμο από τη σφαίρα που καρφώθηκε στο στομάχι του. Έπεσε μπροστά, προσπαθώντας να αντέξει τον πόνο. Γύρισε αργά ανάσκελα και κοίταξε τον διώκτη του μέσα από τα κάγκελα.

Τον είδε να τον σημαδεύει στο κεφάλι.

Ο Σονιέρ έκλεισε τα μάτια. Οι σκέψεις του ήταν ένας κυκεώνας φόβου και θλίψης.

Το κλικ μιας άδειας θαλάμης αντήχησε στην αίθουσα.

Ο Σονιέρ άνοιξε τα μάτια.

Ο διώκτης του κοίταξε το πιστόλι με μια έκφραση σαν να έβρισκε σχεδόν διασκεδαστικό το περιστατικό. Πήγε να αλλάξει γεμιστήρα, αλλά μετά το ξανασκέφτηκε. Κοίταξε χαμογελώντας την κοιλιά του Σονιέρ. «Η δουλειά μου εδώ τελείωσε».

Ο έφορος κοίταξε κάτω και είδε την τρύπα από τη σφαίρα πάνω στο λευκό λινό πουκάμισο. Γύρω της υπήρχε ένας μικρός κύκλος από αίμα μερικά εκατοστά κάτω από το στέρνο του. *Στο στομάχι.* Η σφαίρα δεν τον είχε βρει στην καρδιά, και αυτό ήταν ακόμα χειρότερο. Ήταν βετεράνος του πολέμου της Αλγερίας, και είχε δει συναδέλφους του να πεθαίνουν από αυτό τον φρικτό παρατεταμένο θάνατο. Θα ζούσε δεκαπέντε λεπτά ακόμα, ενώ τα οξέα του στομάχου θα εξαπλώνονταν στη θωρακική κοιλότητα δηλητηριάζοντάς τον αργά αργά από μέσα.

«Ο πόνος είναι καλός», είπε ο διώκτης του.

Και μετά χάθηκε.

Μόνος τώρα, ο Ζακ Σονιέρ έστρεψε το βλέμμα του στην καγκελόπορτα. Ήταν παγιδευμένος, οι πόρτες δε θα άνοιγαν τουλάχιστον για είκοσι λεπτά ακόμα. Μέχρι να τον βρουν, θα ήταν νεκρός. Παρ' όλα αυτά, ο φόβος που τον κυρίεψε τώρα ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον φόβο για τον θάνατό του.

Πρέπει να σώσω το μυστικό.

Σηκώθηκε με δυσκολία, ενώ φανταζόταν τους τρεις δολοφονημένους αδελφούς του. Σκέφτηκε τις γενιές πριν από αυτούς... την αποστολή που τους είχαν εμπιστευτεί...

Μια αδιάσπαστη αλυσίδα γνώσης.

Ξαφνικά, παρ' όλες τις προφυλάξεις τους... παρ' όλα τα μέτρα που είχαν πάρει... ο Σονιέρ ήταν τώρα ο μοναδικός κρίκος που απέμενε, ο μοναδικός φύλακας ενός από τα πιο συνταρακτικά μυστικά στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Σηκώθηκε όρθιος τρέμοντας.

Πρέπει να βρω κάποιον τρόπο...

Ήταν παγιδευμένος μέσα στη Μεγάλη Στοά, και υπήρχε μόνο ένας άνθρωπος στον κόσμο στον οποίο μπορούσε να μεταβιβάσει το μυστικό. Ο Σονιέρ κοίταξε τους τοίχους της πολυτελούς φυλακής του. Μια σειρά από τους πιο φημισμένους πίνακες του κόσμου έμοιαζαν να του χαμογελούν σαν παλιοί φίλοι.

Μορφάζοντας από πόνο, συγκέντρωσε τη σκέψη και τις δυνάμεις του. Ήξερε ότι η απεγνωσμένη προσπάθεια που έπρεπε να κάνει θα απαιτούσε όλη τη ζωή που του απέμενε, μέχρι και το τελευταίο της δευτερόλεπτο.

Κεφάλαιο 1

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον ξύπνησε βαθμιαία. Ένα τηλέφωνο χτυπούσε μέσα στο σκοτάδι – το κουδούνισμα ήταν σιγανό, ο ήχος άγνωστος. Έψαξε ψηλαφητά για το πορτατίφ και το άναψε. Κοίταξε γύρω του μισοκλείνοντας τα μάτια και είδε μια πολυτελή κρεβατοκάμαρα αναγεννησιακού ρυθμού με έπιπλα Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, νωπογραφίες στους τοίχους και ένα τεράστιο μαονένιο κρεβάτι με ουρανό.

Πού διάβολο είμαι;

Ένα μπουρνούζι ζακάρ που κρεμόταν από την κολόνα του κρεβατιού τού έδωσε την απάντηση. Πάνω του ήταν κεντημένες οι λέξεις: *ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΡΙΤΖ ΠΑΡΙΣΙ.*

Σιγά σιγά η ομίχλη άρχισε να διαλύεται.

Σήκωσε το ακουστικό. «Εμπρός;»

«Μεσιέ Λάνγκντον;» είπε μια αντρική φωνή. «Ελπίζω να μην σας ξύπνησα;»

Θολωμένος ο Λάνγκντον κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο. Ήταν 12:32 τη νύχτα. Είχε κοιμηθεί μόνο μια ώρα, και ένιωθε εξουθενωμένος.

«Σας τηλεφωνώ από τη ρεσεψιόν, μεσιέ. Ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά έχετε έναν επισκέπτη. Επιμένει ότι είναι επείγον».

Το μυαλό του Λάνγκντον δεν είχε αρχίσει να δουλεύει ακόμη. *Επισκέπτη;* Το βλέμμα του εστίασε σε ένα τσαλακωμένο φυλλάδιο πάνω στο κομοδίνο.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ
έχει τη χαρά να παρουσιάσει
 ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΑΝΓΚΝΤΟΝ
 ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΣΥΜΒΟΛΟΛΟΓΙΑΣ
 ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΧΑΡΒΑΡΝΤ

Ο Λάνγκντον βόγκηξε. Προφανώς η αποψινή του διάλεξη, μια παρουσίαση παγανιστικών συμβολισμών που υπήρχαν κρυμμένοι στις πέτρες του Καθεδρικού Ναού της Σαρτρ, είχε ενοχλήσει κάποιους συντηρητικούς στο ακροατήριο. Και κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος θεολόγος κατάφερε να ανακαλύψει σε ποιο ξενοδοχείο έμενε και είχε έρθει τώρα για να του τα ψάλει.

«Λυπάμαι», είπε ο Λάνγκντον, «αλλά είμαι πολύ κουρασμένος και...»

«Μα, κύριε», επέμεινε ο ρεσεψιονίστ, χαμηλώνοντας τη φωνή του σε έναν αγωνιώδη ψίθυρο. «Ο επισκέπτης σας είναι σημαντικός».

Δεν αμφιβάλω, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Τα βιβλία του πάνω στη θρησκευτική ζωγραφική και τη συμβολολογία των μυστικών οργανώσεων τον είχαν κάνει διάσημο στον κόσμο της τέχνης, ενώ την προηγούμενη χρονιά είχε γίνει ακόμη πιο γνωστός μετά την ανάμειξή του σε ένα περιστατικό στο Βατικανό που είχε πάρει μεγάλη δημοσιότητα. Από τότε είχαν αρχίσει να του χτυπούν την πόρτα αμέτρητοι αλαζονικοί ιστορικοί και λάτρεις της τέχνης.

«Αν έχετε την καλοσύνη», είπε ο Λάνγκντον, προσπαθώντας να παραμείνει ευγενικός, «κρατήστε το όνομα και το τηλέφωνό του, και πείτε του ότι θα προσπαθήσω να του τηλεφωνήσω πριν φύγω από το Παρίσι την Τρίτη. Ευχαριστώ». Έκλεισε πριν προλάβει να διαμαρτυρηθεί ο ρεσεψιονίστ.

Ο Λάνγκντον ανακάθισε και κοίταξε το *Βιβλίο των Επισκεπτών* του ξενοδοχείου δίπλα στο κρεβάτι. Στο εξώφυλλο έγραφε: ΚΟΙΜΗΘΕΙΤΕ ΜΑΚΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. ΑΝΕΝΟΧΑΛΗΤΟΣ ΥΠΝΟΣ ΣΤΟ ΡΙΤΖ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Γύρισε και κοίταξε κουρασμένος στον ολόσωμο καθρέφτη απέναντι. Ο άνθρωπος που τον κοίταζε ήταν αναμαλλιασμένος και κουρασμένος – έμοιαζε με ξένο.

Χρειάζεσαι διακοπές, Ρόμπερτ.

Την τελευταία χρονιά είχε κουραστεί πολύ. Το ήξερε, αλλά δεν του άρεσε να βλέπει τις αποδείξεις στον καθρέφτη. Τα γαλάζια μάτια του, συνήθως διαπεραστικά, απόψε έδειχναν θολά και βουλιαγμένα. Το δυνατό πιγούνι του με το λακκάκι ήταν αξύριστο. Το γκριζο στους κροτάφους του εξαπλωνόταν όλο και περισσότερο στα πυκνά μαύρα μαλλιά του. Οι γυναίκες συνάδελφοί του επέμεναν ότι το γκριζο τόνιζε τη γοητεία του διανοούμενου, αλλά ο Λάνγκντον είχε επίγνωση της πραγματικότητας.

Αν με έβλεπε τώρα το Boston Magazine.

Τον προηγούμενο μήνα, προς μεγάλη αμηχανία του, το *Boston Magazine* τον είχε συμπεριλάβει σε έναν κατάλογο με τα δέκα πιο ενδιαφέροντα άτομα της Βοστώνης, μια αμφίβολη τιμή που οδήγησε σε αμέτρητα πειράγματα από τους συναδέλφους του στο Χάρβαρντ. Απόψε, πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του, αυτοί οι έπαινοι του είχαν δημιουργήσει προβλήματα στη διάλεξη που έδωσε.

«Κυρίες και κύριοι...» είχε ανακοινώσει η παρουσιάστρια στο κατάμεστο Περίπτερο Ντοφέν του Αμερικανικού Πανεπιστημίου στο Παρίσι, «ο καλεσμένος μας απόψε δε χρειάζεται συστάσεις. Είναι ο συγγραφέας πολυάριθμων βιβλίων: *Η συμβολολογία των μυστικών αιρέσεων*, *Η τέχνη των Πεφωτισμένων*, *Η χαμένη γλώσσα των ιδεογραμμμάτων*, ενώ το έργο του *Θρησκευτική εικονολογία* θεωρείται το βασικό εγχειρίδιο του τομέα. Πολλοί από σας χρησιμοποιείτε τα συγγράμματά του στα μαθήματά σας».

Οι φοιτητές στο ακροατήριο έκαναν ενθουσιώδη καταφατικά νεύματα.

«Σκόπευα να τον παρουσιάσω απόψε διαβάζοντάς σας το εντυπωσιακό βιογραφικό του. Όμως...» Κοίταξε χαμογελώντας τον Λάνγκντον, που περίμενε καθισμένος στη σκηνή. «Ένα μέλος του ακροατηρίου μόλις μου έδωσε μια πολύ πιο... ας πούμε, ενδιαφέρουσα... εισαγωγή».

Σήκωσε ένα αντίτυπο του Boston Magazine.

Ο Λάνγκντον ζάρωσε. Πού διάβολο το βρήκε αυτό;

Η παρουσιάστρια άρχισε να διαβάζει αποσπάσματα από το ανόητο άρθρο, και ο Λάνγκντον άρχισε να βουλιάζει όλο και πιο

βαθιά στο κάθισμα. Τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα, οι θεατές χαμογελούσαν πλατιά και η παρουσιάστρια δε σκόπευε να σταματήσει. «Και η άρνηση του κυρίου Λάνγκντον να μιλήσει δημοσίως για τον ασυνήθιστο ρόλο του στο περυσινό κονκλάβιο του Βατικανού σίγουρα κεντρίζει ακόμη περισσότερο το ενδιαφέρον μας γι' αυτόν». Η παρουσιάστρια κοίταξε τον κόσμο. «Θέλετε να ακούσετε κι άλλα;»

Οι ακροατές χειροκρότησαν.

Ας τη σταματήσει κάποιος, παρακαλούσε μέσα του ο Λάνγκντον, καθώς η παρουσιάστρια άρχισε να διαβάζει πάλι.

«Ο καθηγητής Λάνγκντον μπορεί να μη θεωρείται εντυπωσιακά όμορφος όπως μερικοί από τους νεότερους βραβευμένους μας, αλλά ο σαραντάρης ακαδημαϊκός σίγουρα διαθέτει τη γοητεία του διανοούμενου. Η επιβλητική παρουσία του τονίζεται από μια ασυνήθιστα μπάσα φωνή, την οποία οι φοιτητριές του χαρακτηρίζουν “σοκολατένια μουσική για τα αυτιά”».

Ο κόσμος ξέσπασε σε γέλια.

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε αμήχανα. Ήξερε τι έγραφε παρακάτω το άρθρο –κάποια γελοία ατάκα περί «Χάρισον Φορντ με σακάκι τουίντ Χάρις»– και επειδή απόψε είχε αποφασίσει ότι τώρα πια μπορούσε επιτέλους να φορέσει ακίνδυνα σακάκι από τουίντ Χάρις και ζιβάνγκο Μπέριμπερι, αποφάσισε να επέμβει.

«Ευχαριστώ, Μονί», είπε ο Λάνγκντον. Σηκώθηκε και την απομάκρυνε μαλακά από το βήμα. «Προφανώς το *Boston Magazine* έχει μεγάλη φαντασία». Στράφηκε στο ακροατήριο με έναν αμήχανο αναστεναγμό. «Και αν βρω ποιος από σας έδωσε αυτό το άρθρο, θα βάλω το προξενείο να τον απελάσει».

Ο κόσμος γέλασε.

«Λοιπόν, αγαπητοί μου, όπως ξέρετε, είμαι εδώ απόψε για να σας μιλήσω για τη δύναμη των συμβόλων...»

Το τηλέφωνο του Λάνγκντον χτύπησε πάλι σπάζοντας την ησυχία.

Βόγκηξε αγανακτισμένος και το σήκωσε. «Ναι;»

Όπως το περίμενε, ήταν η ρεσεψιόν. «Κύριε Λάνγκντον, ζητώ συγγνώμη και πάλι. Τηλεφωνώ για να σας πληροφορήσω ότι ο

επισκέπτης σας ανεβαίνει στο δωμάτιό σας. Σκέφτηκα να σας ενημερώσω».

Ο Λάνγκντον είχε ξυπνήσει τελείως τώρα. «Στείλτε κάποιον στο δωμάτιό μου;»

«Ζητώ συγγνώμη, κύριε, αλλά έναν τέτοιον άνθρωπο... Δεν μπορώ να τον σταματήσω».

«Ποιος είναι;»

Αλλά ο ρεσεψιονίστ είχε κλείσει.

Σχεδόν αμέσως, μια βαριά γροθιά χτύπησε την πόρτα.

Ο Λάνγκντον σηκώθηκε αβέβαιος από το κρεβάτι, νιώθοντας τα δάχτυλα των ποδιών του να βυθίζονται μέσα στο παχύ χειροποίητο χαλί. Φόρεσε τη ρόμπα του ξενοδοχείου και πλησίασε στην πόρτα. «Ποιος είναι;»

«Κύριε Λάνγκντον; Πρέπει να σας μιλήσω». Ο άγνωστος μιλούσε αγγλικά με ξενική προφορά, η φωνή του κοφτή και επιτακτική σαν γάβγισμα. «Υπαστυνόμος Ζερόμ Κολέ, από τη Γενική Διεύθυνση της Δικαστικής Αστυνομίας».

Ο Λάνγκντον απόρησε. *Δικαστική Αστυνομία*; Αυτή ήταν κάτι αντίστοιχο του αμερικανικού FBI.

Χωρίς να βγάλει την αλυσίδα ασφαλείας, άνοιξε την πόρτα μερικά εκατοστά. Είδε μπροστά του ένα στενό, ξεπλυμένο πρόσωπο. Ο αστυνομικός ήταν τρομερά αδύνατος, και φορούσε επίσημη μπλε στολή.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησε.

Ο Λάνγκντον δίστασε, ενώ ο υπαστυνόμος τον παρακολουθούσε. «Περί τίνος πρόκειται;» ρώτησε.

«Ο αστυνόμος χρειάζεται τις γνώσεις σας για ένα ιδιωτικό θέμα».

«Τώρα;» είπε ο Λάνγκντον. «Είναι περασμένα μεσάνυχτα».

«Αν δεν κάνω λάθος, είχατε ραντεβού με τον έφορο του Λούβρου απόψε;»

Ο Λάνγκντον αισθάνθηκε μια ξαφνική ανησυχία. Όντως είχε ραντεβού με τον έφορο Ζακ Σονιέρ· θα έβγαιναν για ένα ποτό μετά τη διάλεξή του απόψε, αλλά ο Σονιέρ δε φάνηκε. «Ναι. Πώς το ξέρετε αυτό;»

«Βρήκαμε το όνομά σας στο ημερολόγιό του».

«Δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, ελπίζω;»

Ο υπαστυνόμος αναστέναξε βαριά και του έδωσε μια φωτογραφία πολαρόιντ μέσα από το άνοιγμα της πόρτας.

Ο Λάνγκντον την κοίταξε και πάγωσε.

«Αυτή η φωτογραφία τραβήχτηκε λιγότερο από μια ώρα πριν. Μέσα στο Λούβρο».

Καθώς ο Λάνγκντον κοίταζε τη μακάβρια εικόνα, η αρχική αποστροφή και το σοκ έδωσαν τη θέση τους σε ένα ξαφνικό κύμα θυμού. «Ποιος μπορεί να έκανε κάτι τέτοιο;»

«Ελπίζαμε ότι θα μπορούσατε ίσως εσείς να μας βοηθήσετε να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα, με δεδομένες τις γνώσεις σας στη συμβολολογία και το γεγονός ότι είχατε ραντεβού με το θύμα».

Ο Λάνγκντον κοίταζε τη φωτογραφία, και η φρίκη του άρχισε να αναμειγνύεται με φόβο. Η εικόνα ήταν μακάβρια και απίστευτα παράξενη, αλλά επιπλέον του προκάλεσε μια ανησυχητική αίσθηση «déjà vu». Πριν από έναν χρόνο περίπου, είχε λάβει τη φωτογραφία ενός πτώματος και ένα παρόμοιο αίτημα για βοήθεια. Είκοσι τέσσερις ώρες αργότερα, κόντεψε να χάσει τη ζωή του μέσα στην πόλη του Βατικανού. Αυτή η φωτογραφία ήταν τελείως διαφορετική, παρ' όλα αυτά, όμως, κάτι στο όλο σενάριο έμοιαζε ανησυχητικά όμοιο.

Ο αστυνομικός κοίταξε το ρολόι του. «Ο αστυνόμος περιμένει, κύριε».

Ο Λάνγκντον σχεδόν δεν τον άκουσε. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στη φωτογραφία. «Αυτό το σύμβολο εδώ, και το σώμα του, που είναι τόσο παράξενα...»

«Τοποθετημένο;» είπε ο αστυνομικός.

Ο Λάνγκντον κατένευσε, νιώθοντας ένα ρίγος καθώς τον κοίταζε. «Δεν μπορώ να φανταστώ ποιος θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο σε έναν άνθρωπο».

Ο αστυνομικός ήταν σκυθρωπός. «Δεν καταλάβατε, κύριε Λάνγκντον. Αυτά που βλέπετε στη φωτογραφία...» Έκανε μια παύση. «Ο ίδιος ο κύριος Σονιέρ τα έκανε αυτά στον εαυτό του».

Κεφάλαιο 2

Ενάμισι χιλιόμετρο μακριά, ο Σίλας, ο ογκώδης αλμπίνος μοναχός, πέρασε κουτσαίνοντας την μπροστινή πύλη μιας πολυτελούς βίλας στην οδό λα Μπριγιέρ. Το κιλίκιο, ένας αγκαθωτός ιμάντας που είχε δεμένο στον μηρό του, του έκοβε τη σάρκα, αλλά, παρ' όλα αυτά, η ψυχή του ήταν πλημμυρισμένη από αγαλλίαση για την υπηρεσία που είχε προσφέρει στον Κύριο.

Ο πόνος είναι καλός.

Κοίταξε τον χώρο υποδοχής μπαίνοντας στο κτίριο. Ήταν άδειος. Ανέβηκε αθόρυβα τη σκάλα για να μην ξυπνήσει τους αδελφούς του. Η πόρτα της κρεβατοκάμαράς του ήταν ανοιχτή. Οι κλειδαριές ήταν απαγορευμένες εδώ. Μπήκε κι έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Το δωμάτιο ήταν σπαρτιάτικο – ξύλινο πάτωμα, μια ξύλινη ντουλάπα, ένα πάνινο στρώμα στη γωνία που χρησίμευε για κρεβάτι. Ήταν επισκέπτης εδώ αυτή τη βδομάδα, αλλά πολλά χρόνια τώρα είχε την τύχη να ζει σε έναν παρόμοιο χώρο στη Νέα Υόρκη.

Ο Κύριος μου έδωσε ένα καταφύγιο κι έναν σκοπό στη ζωή μου.

Απόψε επιτέλους ο Σίλας ένοιωθε ότι είχε αρχίσει να ξεπληρώνει το χρέος του. Πήγε στην ντουλάπα, βρήκε το κινητό τηλέφωνο που είχε κρυμμένο στο κάτω συρτάρι και έκανε ένα τηλεφώνημα.

«Ναι;» απάντησε μια αντρική φωνή.

«Δάσκαλε, γύρισα».

«Σε ακούω», απάντησε ο άλλος, δείχνοντας ευχαριστημένως που τον άκουγε.

«Πάνε και οι τέσσερις. Οι τρεις *sénéchaux* και ο Μέγας Μάγιστρος».

Έγινε μια στιγμιαία παύση, λες και ο άλλος προσευχόταν. «Τότε υποθέτω ότι έχεις τις πληροφορίες;»

«Και οι τέσσερις είπαν το ίδιο πράγμα. Ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον».

«Και τους πίστεψες;»

«Η συμφωνία ήταν πολύ μεγάλη για να πρόκειται για σύμπτωση».

Ακουστήκε μια ανάσα γεμάτη έξαψη στη γραμμή. «Εξαιρετικά. Η αδελφότητα φημίζεται για τη μυστικότητά της, και είχα φοβηθεί ότι μπορεί να μην καταφέραμε να τους αποσπάσουμε το μυστικό».

«Η προοπτική του θανάτου είναι σοβαρό κίνητρο».

«Λοιπόν, μαθητή μου, πες μου αυτό που πρέπει να ξέρω».

Ο Σίλας ήξερε ότι οι πληροφορίες που είχε πάρει από τα θύματά του θα σόκαραν τον Δάσκαλό του. «Δάσκαλε, και οι τέσσερις επιβεβαίωσαν την ύπαρξη του *clef de voûte*... του θρυλικού σφηνόλιθου».

Άκουσε μια απότομη ανάσα στην άλλη άκρη της γραμμής και ένιωσε την έξαψη του Δασκάλου του. «Ο σφηνόλιθος. Ακριβώς αυτό που υποψιαζόμαστε».

Σύμφωνα με τον θρύλο, η αδελφότητα είχε δημιουργήσει έναν «πέτρινο χάρτη» – το *clef de voûte*, τον σφηνόλιθο – μια χαραγμένη πλάκα που αποκάλυπτε πού βρίσκεται κρυμμένο το μεγαλύτερο μυστικό της αδελφότητας, μια πληροφορία τόσο σημαντική που η προστασία της ήταν ο ίδιος ο λόγος ύπαρξης αυτής της μυστικής οργάνωσης.

«Όταν πάρουμε τον σφηνόλιθο», είπε ο Δάσκαλος, «θα απέχουμε μόνο ένα βήμα από τον τελικό μας στόχο».

«Είμαστε πιο κοντά από όσο νομίζεις. Ο σφηνόλιθος είναι εδώ, στο Παρίσι».

«Στο Παρίσι; Απίστευτο. Παραείναι εύκολο σχεδόν».

Ο Σίλας του αφηγήθηκε τα γεγονότα της βραδιάς: ότι και τα τέσσερα θύματά του, μερικές στιγμές πριν τον θάνατο, προσπά-

θησαν απεγνωσμένα να σώσουν τις ανόσιες ζωές τους αποκαλύπτοντας το μυστικό. Όλοι του είπαν ακριβώς το ίδιο πράγμα: ότι ο σφηνόλιθος είναι επιδέξια κρυμμένος σε ένα συγκεκριμένο σημείο σε μία από τις πιο παλιές εκκλησίες του Παρισιού, την Εκκλησία του Αγίου Σουλπικίου.

«Μέσα σε έναν οίκο του Κυρίου», αναφώνησε ο Δάσκαλος. «Πώς μας χλευάζουν!»

«Κάτι που κάνουν εδώ και αιώνες».

Ο Δάσκαλος έμεινε αμίλητος, σαν να άφηνε τον θρίαμβο της στιγμής να τον διαποτίσει. Τελικά μίλησε πάλι. «Προσέφερες μεγάλη υπηρεσία στον Θεό. Περιμέναμε αιώνες αυτή τη στιγμή. Πρέπει να μου βρεις τον σφηνόλιθο. Αμέσως. Απόψε. Ξέρεις τι διακυβεύεται».

Ο Σίλας ήξερε όντως ότι κρίνονται τα πάντα, αλλά αυτό που του ζητούσε ο Δάσκαλος φαινόταν αδύνατο. «Μα αυτή η εκκλησία είναι σωστό φρούριο. Ιδιαίτερα τη νύχτα. Πώς θα μπω;»

Ο Δάσκαλος, μιλώντας με τον σίγουρο τόνο ανθρώπου με τεράστια επιρροή, του εξήγησε τι πρέπει να κάνει.

Όταν ο Σίλας έκλεισε το τηλέφωνο, ένιωσε μια ανατριχίλα ανυπομονησίας.

Μία ώρα, σκέφτηκε. Ευτυχώς ο Δάσκαλος του είχε δώσει χρόνο για να κάνει την απαραίτητη ποινή μετάνοιας πριν μπει στον οίκο του Θεού. *Πρέπει να εξαγνίσω την ψυχή μου από τις σημερινές αμαρτίες.* Οι αμαρτίες που είχε διαπράξει σήμερα είχαν ιερό σκοπό, ήξερε όμως ότι παρόμοιες πολεμικές πράξεις κατά των εχθρών του Θεού διαπράττονται εδώ και αιώνες. Η συγχώρεση ήταν εξασφαλισμένη.

Παρ' όλα αυτά, γνώριζε ότι η άφεση αμαρτιών απαιτεί θυσίες.

Τράβηξε τα στόρια, γδύθηκε και γονάτισε στη μέση του δωματίου. Εξέτασε το κιλίκιο που είχε δεμένο στον μηρό του. Το φορούσαν όλοι οι γνήσιοι οπαδοί Της Οδού. Ήταν ένας δερμάτινος μάντας με μεταλλικές ακίδες που έκοβαν τη σάρκα ως συνεχή υπενθύμιση του πάθους του Χριστού. Ο πόνος βοηθούσε επίσης τον πιστό να αντισταθεί στις επιθυμίες της σάρκας.

Σήμερα είχε φορέσει το κιλίκιο περισσότερο από τις απαιτούμενες δύο ώρες, αλλά ήξερε ότι η σημερινή μέρα δεν ήταν συνηθισμένη. Έπιασε την πόρπη και το έσφιξε στην αμέσως επόμενη σκάλα, μορφάζοντας καθώς οι ακίδες χώθηκαν πιο βαθιά στη σάρκα του. Άφησε αργά την ανάσα του, απολαμβάνοντας την εξαγνιστική τελετουργία του πόνου.

Ο πόνος είναι καλός, ψιθύρισε, επαναλαμβάνοντας την ιερή αρχή του πατρός Χοσέ Μαρία Εσκριβά, του Δασκάλου των Δασκάλων. Ο Εσκριβά είχε πεθάνει το 1975, αλλά η σοφία του εξακολουθούσε να ζει, και χιλιάδες πιστοί δούλοι του Θεού σε όλο τον κόσμο ψιθύριζαν ακόμη τα λόγια του καθώς γονάτιζαν στο πάτωμα και εκτελούσαν την ιερή πρακτική, τον «σωματικό εξαγνισμό».

Κοίταξε το βαρύ σκoinί με τους κόμπους που είχε βάλει τακτικά κουλουριασμένο στο πάτωμα δίπλα του. *Το φραγγέλιο*. Οι κόμποι ήταν σκεπασμένοι από ξεραμένο αίμα. Ανυπομονώντας να νιώσει τον εξαγνισμό της αγωνίας του, ο Σίλας είπε μια γρήγορη προσευχή. Μετά έπιασε την άκρη του σχοινοῦ, έκλεισε τα μάτια και το κατέβασε με δύναμη πάνω από τον ώμο του κι ένιωσε τους κόμπους να χτυποῦν στην πλάτη του. Το κατέβασε πάλι με δύναμη, αυλακώνοντας τη σάρκα του. Ξανά και ξανά.

*Castigo corpus meum.**

Επιτέλους, αισθάνθηκε το αίμα να τρέχει.

* Από τη λατινική απόδοση της επιστολής του Παύλου προς Κορινθίους Α΄, 9:27.

«Sed castigo corpus meum et in servitutum redigo ne forte cum aliis praedicaverim ipse reprobus efficiar».

«Αλλά χτυπώ το σώμα μου και το κάνω δούλο μου, μήπως ενώ κηρύττω στους άλλους γίνω αδόκιμος ο ίδιος για το έπαθλο». (Σ.τ.Μ.)



Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΑΝΓΚΝΤΟΝ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΛΟΛΟΓΙΑΣ,
βρίσκεται για επαγγελματικούς λόγους στο Παρίσι,
όταν δέχεται ένα επείγον νυχτερινό τηλεφώνημα. Ο ηλικιωμένος
έφορος του Λούβρου έχει δολοφονηθεί μέσα στο μουσείο
και δίπλα στο πτώμα του βρίσκεται ένας γρίφος. Καθώς ο Λάνγκντον
και μια προικισμένη Γαλλίδα αποκρυπτογράφος, η Σοφί Νεβέ,
προσπαθούν να ξεδιαλύνουν τα παράξενα αινίγματα, ανακαλύπτουν
έκπληκτοι μια σειρά από κρυμμένα στοιχεία
στα έργα του Ντα Βίντσι.

Τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη περισσότερο όταν ο Λάνγκντον
ανακαλύπτει κάτι απρόσμενο: Το θύμα είχε σχέση με το Κοινό
της Σιών, μια μυστική οργάνωση της οποίας τα μέλη περιλάμβαναν,
μεταξύ άλλων, τον Μποσιτσέλι, τον Βικτόρ Ουγκώ και τον Ντα Βίντσι.
Σε μια απεγνωσμένη κούρσα μέσα στο Παρίσι και ακόμη παραπέρα,
ο Λάνγκντον και η Νεβέ βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν άγνωστο
πανίσχυρο αντίπαλο που φαίνεται να προβλέπει κάθε κίνησή τους.
Αν δεν καταφέρουν να αποκρυπτογραφήσουν τον γρίφο, τα έγγραφα
του Κοινού της Σιών θα χαθούν για πάντα.

*Ένα συναρπαστικό βιβλίο που από την πρώτη σελίδα μέχρι
το απρόβλεπτο τέλος του αποδεικνύει ότι ο Νταν Μπράουν
είναι ένας αριστοτέχνης της μυθιστοριογραφίας.*



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14049

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η